

[**Ragnhild Andersen.**]

en udvidet barselhjælp gennemført. Ministeren henviste i sit svar til, hvad der i øvrigt er ganske korrekt, at forslag herom blev stemt ned i tinget for nogle år siden i forbindelse med den nye arbejderbeskyttelseslov, men jeg benytter lejligheden til, så indtrængende jeg kan, at henstille til regeringen ikke at lade disse to ønsker fra de udearbejdende kvinder falde. Disse ønsker er ikke noget, mit parti har fundet på eller noget, et mindretal her i tinget finder på; det er ønsker, der i høj grad gør sig gældende. Jeg har nævnt, at de er fremsat på Kvindeligt Arbejderforbunds kongres som udtryk for de udearbejdende kvinders opfattelse, men det er en kendt sag, at det store flertal af udearbejdende kvinder er dybt interesseret i at få disse to problemer løst på en bedre måde — derfor min henstilling til regeringen om ikke at lade dem upåagtet.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Det ærede medlem hr. Baagø beskæftigede sig i sin finanslovtale med forskellige folkekirkelige forhold. Jeg takker det ærede medlem for den velvilje over for det kirkeministerielle arbejde, han gav udtryk for. Jeg kan erklære mig ganske enig med det ærede medlem, når han fremhæver, at hvad kirkebyggeriet angår, er der langt igen, før selv de mest presserende opgaver er løst. Jeg vil gerne for mit vedkommende give tilsagn om at gøre, hvad der er muligt, for at vi snarest kan komme videre. Netop i disse dage drøftes problemerne igennem mellem kirkeministeriet og kirkefondet, og de drøftes også i økonomiudvalget. Det er ikke helt få kirkeprojekter, der trænger sig på ude i landet, men alvorligst er spørgsmålet i omegnskommunerne på grund af de senere års enorme befolkningstilvækst dér.

Det ærede medlem kom ind på spørgsmålet om årsagen til den ringe valgdeltagelse ved menighedsrådsvalgene. Det ærede medlem ved, at dette også har interesseret mig, og jeg har spurgt mig selv, om ikke menighedsrådsvalgene burde foretages samme dag som kommunevalgene. Dette ville vel nok vække modstand fra visse kirkelige hold, men nyttigt var det dog måske at tage spørgsmålet op til overvejelse. Det ærede medlem mener, at den ringe interesse for valgene beror på, at menighedsrådenes kom-

petenceområde er for snævert. Jeg har for mit vedkommende gentagne gange offentligt givet udtryk for, at jeg så vidt muligt ønsker at fremme rådenes selvbestemmelsesret.

Der fandt i øvrigt et ganske lærerigt møde sted forleden mellem et lokalt menighedsråd, repræsentanter fra nationalmuseet og kirkeministeriet. Der var en dyb uenighed mellem museets folk og menighedsrådsmedlemmerne vedrørende et bestemt spørgsmål knyttet til kirkens restaurering.

Mit kriterium ved afgørelsen af sagen måtte være det, at en kirke er menighedens brugshus, og kun hvor ganske enestående kunstneriske og historiske værdier antastes, må ministeriet efter min mening nedlægge veto til fordel for museet. I det aktuelle tilfælde måtte jeg helt overlade til menighedsrådet at træffe beslutning — med det ejendommelige og interessante resultat, at da rådsmedlemmerne alene fik ansvaret og ikke længere følte sig trådt på af sagkyndige instanser, tog de selv den beslutning at bevare det af museet stærkt påskønnede historiske inventar, som de indtil da havde ønsket fjernet fra kirken. Jeg synes, det er et talende eksempel på, at øget ansvar giver øget overvejelse og øget interesse.

Nogen udvidelse af menighedsrådenes kompetence har der dog fundet sted siden 1922. Jeg indrømmer, at jeg personlig føler mig tiltalt af den formulering, som J. C. Christensens oprindelige menighedsrådslovsforslag af 1901 havde: menighedsrådet skal støtte præsten i hans embedsgerning. I loven af 1903 hed det, at præsten kan henvende sig til menighedsrådet om samarbejde i alt, hvad der kan tjene til at vække, styrke og lede et sundt kristeligt liv. I loven af 1912, ligesom i den gældende lov af 1922, hedder det som bekendt, at præsten i sin embedsgerning, herunder den private sjælesorg, er uafhængig af menighedsrådet. Denne formulering tror jeg alligevel er værdifuld til værn for præsternes absolutte åndelige frihed. Når det i menighedsrådslovens § 14 bestemmes, at ethvert rådsmedlem, før han første gang tager sæde i et menighedsråd, skal afgive en skriftlig erklæring om at ville udføre det ham betroede hverv i troskab mod den evangelisk-lutherske kirke, så at den kan byde gode vilkår for den kristne menigheds liv og vækst, tør det vel siges, at medlemmerne dermed forpligtes til at